

КОНСТАНТИН ИЛИЕВ

ЗЛАТНИ МОСТОВЕ И СЕКВОЯ

театрален триптих

ЧАСТ ПЪРВА

ЗЛАТНИ МОСТОВЕ

Действащи лица

ДОКТОР НИКИ

ЖЕНАТА В ЧЕРНО

Лекарски кабинет. Звъни телефон.

ДОКТОРЪТ (*вдига слушалката*). Да... Написал съм го, ще ти го прочета. (*Чете.*) Състоянието му не е добро, десните крайници са с тежка по степен пареза за крака, до плегия за ръката, говорът е засегнат също, но разбирането е донякъде съхранено.

На вратата се чука.

Да!... Продължавам: През повечето време е в ясно съзнание, но има моменти на сомнолентност и особено във вечерните часове сравнително краткотрайни епизодни на психомоторна възбуда. Прогнозата... Хайде, след малко.

Влиза жена облечена в черно. Двамата стоят кратко време безмълвно един срещу друг, после жената поривисто прегръща доктора. Целува го.

Всъщност аз трябваше да...

ЖЕНАТА В ЧЕРНО. Няма значение...

ДОКТОРЪТ. Това е. Неспасяемо беше.

ЖЕНАТА. Знам Ники. Направил си всичко възможно.

ДОКТОРЪТ. Кога ще е...

ЖЕНАТА. Вдруги ден. Проблем възникна с гробното място.

ДОКТОРЪТ. Аха. Общината нещо?

ЖЕНАТА. Не. Близките му. Другите искам да кажа. Много са проклети.

ДОКТОРЪТ. Така ли? Нямам такива впечатления.

ЖЕНАТА. Моля ти се!

Кратко мълчание.

ДОКТОРЪТ. Когато главната сестра спомена Златните мостове, ти с главната сестра си разговаряла, веднага се сетих.

ЖЕНАТА. Така ли?

ДОКТОРЪТ. Ами да.

ЖЕНАТА. Мисля, че ще ме разбереш.

ДОКТОРЪТ. Всичко разбирам.

ЖЕНАТА. Тя какво ти каза?

ДОКТОРЪТ. Кой?

ЖЕНАТА. Сестрата. Главната сестра.

ДОКТОРЪТ. Каза, че ще дойдеш. Нервна си била. И тя нервна. По телефона. И спомена Златните мостове.

ЖЕНАТА. Ники, смятам, че разбираш.

ДОКТОРЪТ. Разбирам те много добре.

ЖЕНАТА. Не, не ме разбираш.

ДОКТОРЪТ. Защо не и каза коя си? На сестрата. Тя вика: Търси те една. Женско име някакво. Не го запомнила. И - Златните мостове. Прозвуча ми като парола.

ЖЕНАТА. Хайде сега пък – парола.

ДОКТОРЪТ. Искаш ли да го видиш?

ЖЕНАТА. Сега ли?

ДОКТОРЪТ. Когато искаш.

ЖЕНАТА. Къде е?

ДОКТОРЪТ. В моргата.

ЖЕНАТА. Видях един автомат за кафе в коридора. Може ли?

ДОКТОРЪТ. Разбира се. Сега.

ЖЕНАТА. Дълго.

ДОКТОРЪТ. Със захар?

ЖЕНАТА. Без.

Докторът излиза. Жената изважда джиесем.

Да, тук съм вече при шефа на отделението... Не, не съм още. Просто нямам сили. След малко... Е, той е бил и лекуващият лекар, това опростява нещата.... Не, сама съм, за кафе отиде тука, в коридора... Повече от познат, нали ти казах... Ти помниш ли си всичките гаджета от студентските години... Не, искам чрез него, не ми се разправя с байчовците и разни други идиоти... Нещо друго ще те питам.

Вратата се отваря и Докторът влиза с две пластмасови чаши в ръка.

Хайде, след малко. След малко ще ти се обадя.

ДОКТОРЪТ. Значи, "Златните мостове"?

ЖЕНАТА. Ники, наистина ли придаваш толкова значение на всичко това?

ДОКТОРЪТ. Е как, аз си срязал вените.

ЖЕНАТА. Какво?

ДОКТОРЪТ. Вените. Срязал ги.

ЖЕНАТА. Ти ли бе?

ДОКТОРЪТ. Аз ами.

ЖЕНАТА. Е как така?

ДОКТОРЪТ. Ами така.

ЖЕНАТА. По невнимание.

ДОКТОРЪТ. Как по невнимание?

ЖЕНАТА. Не каза ли, че си си прерязал вените?

ДОКТОРЪТ. Да.

ЖЕНАТА. Е, защо?

ДОКТОРЪТ. Как защо? След онзи разговор с тебе.

ЖЕНАТА. Какъв разговор, бе Ники?

ДОКТОРЪТ. Когато бяхме с теб на Витоша. На Златните мостове.

ЖЕНАТА. Не мога да повярвам. Това е такава женска реакция.

ДОКТОРЪТ. Аз не го направих по женски.

ЖЕНАТА. Срязал си си вените на ръката?

ДОКТОРЪТ. Не. На крака. Вените – условно казано. Ти като ми каза по телефона от Златните мостове, че с Виктор..., че край вече, край и аз какво – както съм гледал по филмите: Кръчма една и съм събрал още двама, трима идиоти като мен – и коняк. Защо коняк – ама на. Оттогава не мога да понасям коняк. Другите пиха ли, не пиха, аз – вижте, как не ми пука. Да прави оная на Златните мостове каквото си ще – аз съм мъж. И стоя после пред едно стъкло. Сутерен някакъв на "Патриарх Евтимий", прозорец голям ниско долу на равнището на тротоара, тролей ли чакаме, какво чакаме и аз стоя и гледам през стъклото, голямо стъкло и компания зад него, ядат и пият, смеят се. Не знам откъде ми дойде, неудържимо беше, изритах го с всичка сила. Стъклото на прозореца. Аз носех едни скапани обувки, то тогава всеки имаше по един чифт обувки... Джанджун!.. Жени пиццат, обувката пълна с кръв...

ЖЕНАТА. Абе, Ники!

ДОКТОРЪТ. Ами да.

ЖЕНАТА. И какво?

ДОКТОРЪТ. Ами нищо. Отървах големия бой в милицията. Защото ме закараха в "Пирогов".

ЖЕНАТА. Сега си спомням. Казаха ми.

ДОКТОРЪТ. Сигурно са ти казали.

ЖЕНАТА. И какво? Съжаляваш ли наистина?

ДОКТОРЪТ. За какво да съжалявам?

ЖЕНАТА. За това, дето стана на Златните мостове. С мен и Виктор.

ДОКТОРЪТ. Моргата е долу. Най-долу. Ще дойда с теб.

ЖЕНАТА. Нека го изпия това кафе.

ДОКТОРЪТ. Кога пристигна? Знам, че си в Америка.

ЖЕНАТА. Снощи. Лили ще кацне тази вечер. Лили. Дъщеря ми.

ДОКТОРЪТ. Знам. Виктор ми каза.

ЖЕНАТА. Какво ти каза?

ДОКТОРЪТ. За дъщеря ви. Говореше за дъщеря ви.

ЖЕНАТА. Тя не можа да тръгне с мен.

ДОКТОРЪТ. Епикризата я дадох на брат му. Не знаех, че ще пристигнеш.

ЖЕНАТА. Как няма да пристигна.

ДОКТОРЪТ. Неспасяемо беше.

ЖЕНАТА. Хубаво е, че си запазихте приятелството с Виктор.

ДОКТОРЪТ. Е, не както тогава. Ние бяхме всеки ден заедно. Викам му един ден: "Недей, ще ни вземат за педерастии." Тогава нямаше гейове, имаше педерастии.

ЖЕНАТА. Виждахте се и после все пак.

ДОКТОРЪТ. Да. Веднъж на пет години.

ЖЕНАТА. Той за пишещата машина беше се оженил. Не за мен.

ДОКТОРЪТ. Аз оттогава обаче, не мога да гледам български филм.

ЖЕНАТА. Филмът не беше виновен.

ДОКТОРЪТ. Кой беше виновен?

ЖЕНАТА. Ти защо поиска тогава да отидем на Фонфон?

ДОКТОРЪТ. Какъв Фонфон?

ЖЕНАТА. Фонфон. Хижата.

ДОКТОРЪТ. Фонфон?

ЖЕНАТА. Ами, да.

ДОКТОРЪТ. Ние не бяхме на Фонфон. На Златните мостове бяхме.

ЖЕНАТА. Местността се казва "Златните мостове".

ДОКТОРЪТ. Хижата също.

ЖЕНАТА. "Фонфон" се казва хижата.

ДОКТОРЪТ. Фонфон е оттатък.

ЖЕНАТА. Къде оттатък?

ДОКТОРЪТ. Оттатък моста.

ЖЕНАТА. Напротив. Отсам моста.

ДОКТОРЪТ. Кое според теб е отсам и кое оттатък?

ЖЕНАТА. Как кое? Отсам си е отсам. Оттатък е оттатък.

ДОКТОРЪТ. Спрямо какво?

ЖЕНАТА. Как спрямо какво? Спрямо моста.

ДОКТОРЪТ. Ако застанеш на моста, кое според теб е отсам и кое оттатък?

ЖЕНАТА. Ако застанеш на моста, нищо не е отсам и нищо не е оттатък. Ти си си на моста.

ДОКТОРЪТ. Да, обаче София е отсам, Черни връх е оттатък.

ЖЕНАТА. И какво от това?

ДОКТОРЪТ. Къде бяхме? Черни връх или София?

ЖЕНАТА. Какъв Черни връх, бе Ники? Ние не стигнахме до Черни връх.

ДОКТОРЪТ. Къде бяхме?

ЖЕНАТА. На Фонфон.

ДОКТОРЪТ. Черни връх или София?

ЖЕНАТА. Стига с този Черни връх!

ДОКТОРЪТ. Къде беше хижата? Откъм Черни връх или откъм София?

ЖЕНАТА. Откъм Черни връх, разбира се.

ДОКТОРЪТ. Значи, оттатък моста.

ЖЕНАТА. Значи отсам. Оттатък беше другата. Дето викаш, че се казвала "Златни мостове"

ДОКТОРЪТ. Сега разбрах, защо бъркаш двете хижи. С мен си била на Златните мостове, с Виктор на Фонфон.

ЖЕНАТА. Ти помниш ли какво ми каза рано сутринта? Отиваме на хижа "Фонфон"? Там снимат филм на Виктор.

ДОКТОРЪТ. Аз не помня какво съм казал преди трийсет и не знам колко години, но не е било Фонфон.

ЖЕНАТА. Фонфон.

ДОКТОРЪТ. Във Фонфон беше екипът. Ние с теб и другите в Златни мостове се настанихме. Отсам моста. Настанихме се, но не пренощувахме. В тази хижа "Златни мостове". Затова не си спомняш.

ЖЕНАТА. Ами, да. Ти се разсърди.

ДОКТОРЪТ. Как няма да се разсърдя.

ЖЕНАТА. Режисьорът каза: "Искам да я снимам тази студентка".

ДОКТОРЪТ. Знам какво каза.

ЖЕНАТА. Ставаше въпрос за някакво кадърче от двайсет секунди.

ДОКТОРЪТ. И това кадърче го снимаха десет дена.

ЖЕНАТА. Нямахме слънце ли, какво беше там... Чакаха слънце.

ДОКТОРЪТ. Десет дена. Нека сега се опита някой да чака слънце десет дена. В хотел. Трийсет души.

ЖЕНАТА. Не беше хотел. Хижа беше. Фонфон.

ДОКТОРЪТ. Значи на дебелия режисьор не му се отвори парашута. Обаче – Виктор.

ЖЕНАТА. Ами ти пък защо се фръчна такъв. Защо ме заряза?

ДОКТОРЪТ. Не съм те зарязал. Ти трябваше вечерта да се прибереш в София. Той така каза. Дебелият. С кола някаква.

ЖЕНАТА. Нищо не помня.

ДОКТОРЪТ. Идиот. Седя като идиот в квартирата и чакам. По едно време ми дойде акълът, само че как да се върна по тъмно на Витоша. Нямахме маршрутки тогава.

ЖЕНАТА. Имаше. Рейсове имаше до Златните мостове.

ДОКТОРЪТ. Нямахме.

ЖЕНАТА. Шантав ден. Аз бях с една много хубава пола. В лилаво и червено. Помниш ли?

ДОКТОРЪТ. Полата? Помня я.

ЖЕНАТА. Тръгваме ли?

ДОКТОРЪТ. Хайде.

ЖЕНАТА. Един момент. Ники, правена ли му е аутопсия?

ДОКТОРЪТ. Да.

ЖЕНАТА. Защо?

ДОКТОРЪТ. Такъв е редът тука. Той не умря от основното си заболяване.

ЖЕНАТА. Знам. Инсулт.

ДОКТОРЪТ. Масиран.

ЖЕНАТА. Значи и главата. И нея сте я... това. Сте я рязали.

ДОКТОРЪТ. Аз не съм. Има патологоанатом за тая работа.

ЖЕНАТА. Ти беше ли там?

ДОКТОРЪТ. Къде да съм бил?

ЖЕНАТА. Където са го... Аутопсията, където се прави.

ДОКТОРЪТ. Не. Но прегледах всичко. Епикризата я взе брат му.

ЖЕНАТА. Знам.

ДОКТОРЪТ. Извинявай за неудобния въпрос, ама аз нямам впечатление, че сте били много, как да кажа... близки напоследък. С Виктор.

ЖЕНАТА. Той отказа да дойде в Америка.

ДОКТОРЪТ. Какво ще прави в Америка.

ЖЕНАТА. Ами аз пък какво да правя тук?

ДОКТОРЪТ. Смееше се веднъж, че пенсията му за една година била колкото заплатата на този ваш зет в Бостън за една седмица.

ЖЕНАТА. Смееше ли се?

ДОКТОРЪТ. За смях се смееше, само че аз по-отчаян човек от него не съм срещал. Напоследък.

ЖЕНАТА. Така ли?

ДОКТОРЪТ. Каза ми, че цял месец не бил излизал от къщи. Преди да постъпи тук.

ЖЕНАТА. Ти можеш ли да живееш с човек, който за двацет и четири часа не ти казва една дума?

ДОКТОРЪТ. Така ли беше?

ЖЕНАТА. Мълчи и гледа през прозореца.

ДОКТОРЪТ. И алкохол.

ЖЕНАТА. От най-долнопробния.

ДОКТОРЪТ. Защо?

ЖЕНАТА. Хайде, познай защо.

ДОКТОРЪТ. Е пък толкова ли нищо не му печатаха? На Виктор.

ЖЕНАТА. Нали трябва да напишеш нещо, за да ти го отпечатат.

ДОКТОРЪТ. Така е. Дойде и за тях Видовден.

ЖЕНАТА. За кои тях?

ДОКТОРЪТ. Ами, за писателите.

ЖЕНАТА. Кои писатели, бе Ники?

ДОКТОРЪТ. Не можеш да отречеш, че онази власт много ги коткаше.

ЖЕНАТА. Всичките ли?

ДОКТОРЪТ. Виктор не беше пренебрегван.

ЖЕНАТА. Защото беше талантлив.

ДОКТОРЪТ. Таланта му аз не отричам.

ЖЕНАТА. А какво отричаш?

ДОКТОРЪТ. Хайде сега, да не приказваме.

ЖЕНАТА. След онзи сценарий на Златните мостове, след него Виктор написа друг и за него имаше – не можеш да си представиш какви неприятности имаше.

ДОКТОРЪТ. Е да, обаче после...

ЖЕНАТА. Какво после?

ДОКТОРЪТ. Хайде сега, да не приказваме.

ЖЕНАТА. Виктор изобщо не пишеше политически неща. Пишеше научна фантастика.

ДОКТОРЪТ. И други пишеха фантастика. Имаше един, как му беше името... И той умря.

ЖЕНАТА. Знам кого имаш предвид. Виктор беше по-добър.

ДОКТОРЪТ. Може. Аз не чета такива работи.

ЖЕНАТА. Ти може да не четеш, ама други четяха. Знаеш ли в какъв тираж му излизаха книгите?

ДОКТОРЪТ. Сега защо го не четат?

ЖЕНАТА. Това е. Нищо не се прощава на талантливия човек.

ДОКТОРЪТ. Моля?

ЖЕНАТА. Добре. Знам, че си много добър в твоята професия. Обаче, Виктор!.. Ники, аз бях намислила всичко за мен и теб. Как ще се женим... Обаче, Виктор! Той подлуди всички тогава на тези Златни мостове. Стъпил на един парапет, на моста на парапет стъпил, а пък на камъка оттатък един осветител – китарист, страхотен терк. И се замерят с думи някакви, импровизации – де в рими, де без рими. Смях! Целият екип там. Бабушкери разни, дядовци слизат отгоре с раници и всички се трупат около моста. Митинг. Онези двамата не млъкват. Като бръснач му сечеше мозъкът на Виктор. Невероятни импровизации. Вечер – всички на неговата маса. Жените на тумби. Каза ми една, че бил грозен. Е пък такава тъпачка! От тъпачка нагоре. Умният мъж никога не е грозен.

ДОКТОРЪТ. Давай да вървим.

ЖЕНАТА. Хайде. Не пушиш ли? Имаш ли една цигара?

ДОКТОРЪТ. Сега ще видя някъде по етаж.

ЖЕНАТА. Чакай. Ники, този анатомо... Как беше?

ДОКТОРЪТ. Кое?

ЖЕНАТА. Дето прави аутопсиите.

ДОКТОРЪТ. Патологоанатом.

ЖЕНАТА. Той близък ли ти е?

ДОКТОРЪТ. Ами – колега. Защо?

ЖЕНАТА. То не че има някакво значение, обаче съм чувала разни неща. Че после всичко се слагало на едно място. Черва, мозък. Всичко наедно и – обратно. В корема.

ДОКТОРЪТ. Хайде, не се занимавай с такива работи. Да ти намеря ли цигара?

ЖЕНАТА. Недей. Не трябва да пропушвам.

ДОКТОРЪТ. Ти какво сега? Специално за мозъка му ли?

ЖЕНАТА. Какво за мозъка?

ДОКТОРЪТ. Мозък като мозък. С кръвоизлив в дясното полукълбо.

ЖЕНАТА. Не му завиждам на този, как беше – анатоמו...

ДОКТОРЪТ. Патолого...

ЖЕНАТА. Патологоанатом. Не му завиждам.

ДОКТОРЪТ. Професия.

ЖЕНАТА. Ами другите?

ДОКТОРЪТ. Какви други?

ЖЕНАТА. Санитари разни. Помощният персонал. Те какво правят? Знам, че са много лошо платени.

ДОКТОРЪТ. Не знам защо те интересуват тези неща.

ЖЕНАТА. Не ми обръщай внимание. Просто не мога още, не мога да тръгна. Казаха ми, че трябвало да им се даде нещо. На тези долу. Били много лошо платени.

ДОКТОРЪТ. Не ги мисли толкова. Дават им. Роднините дават. То си е обичай. Като дойдат да донесат дрехи долу на умрелия, дават по нещо на моргаджиите. Уж, за да го нагласят по-добре. Ти ли ще дадеш дрехите?

ЖЕНАТА. Не. Брат му. Така се разбрахме. Аз нямам кола.

ДОКТОРЪТ. Не се безпокой.

ЖЕНАТА. Трябва да си съвсем пропаднал, за да работиш такава неща. Сигурно отрепки разни. Алкохолици?

ДОКТОРЪТ. Имаш пред вид тези долу, в моргата?

ЖЕНАТА. Да.

ДОКТОРЪТ. Двама от тях са музиканти. По-младият е с диплома. От консерваторията.

ЖЕНАТА. Не!

ДОКТОРЪТ. Цигулар. Викаме му Паганини.

ЖЕНАТА. Млад?

ДОКТОРЪТ. Да.

ЖЕНАТА. Млад, ама пияндулник?

ДОКТОРЪТ. Не. Направил си сметката човекът. Като умре някой, близките му стават щедри. Дават. Откупват ли се, какво ли. С цигулката той не може да изкара нищо.

ЖЕНАТА. Паганини, значи?

ДОКТОРЪТ. Паганини.

ЖЕНАТА. Ники, защото Виктор беше в ръководството на шибания им Писателски съюз, затова ли имаш нещо против?

ДОКТОРЪТ. Какво – против? Той ми беше приятел.

ЖЕНАТА. Две години. Само две години стоя. Не можа да ги изтърпи тези лизачи.

ДОКТОРЪТ. Лизач е жаргон от нашето време. Бях я забравил тази дума.

ЖЕНАТА. Сега ще ти кажа нещо, ама няма да се засягаш. Аз го харесвах и преди това. Виктор.

ДОКТОРЪТ. Преди кое?

ЖЕНАТА. Преди Златните мостове.

ДОКТОРЪТ. Хайде да слезем долу.

ЖЕНАТА. Той беше невероятен човек. Такъв няма да се роди скоро. *(Подава му лист.)* Ето.

ДОКТОРЪТ. Какво е това?

ЖЕНАТА. Удостоверение. Удостоверение за наследници. Взех го от общината.

ДОКТОРЪТ. Защо ми е на мен?

ЖЕНАТА. Брат му е отвратителен тип. Пияница и комарджия. Разправя наляво и надясно, че се грижил за него през тези месеци. Глупости. Ще проверя какво точно е изнесъл от къщи. Всичко ще проверя. Сега става въпрос за тези, за златните неща.

ДОКТОРЪТ. Това са си ваши, семейни работи.

ЖЕНАТА. Ти не ме разбираш. Аз му казвах на Виктор да си сложи нещо по-модерно – металокерамика. Той – ха, днес, ха, утре и така си остана. От двете страни. Говорих със зъболекарката. Сигурна съм. От двете страни.

ДОКТОРЪТ. Ти за зъбите му ли говориш?

ЖЕНАТА. Да.

ДОКТОРЪТ. И какво?

ЖЕНАТА. Не искам брат му да ги проиграе на комар.

ДОКТОРЪТ. Брат му.

ЖЕНАТА. Пияница и комарджия.

ДОКТОРЪТ. Нямам такива впечатления.

ЖЕНАТА. Нямаш, но е така. Ще пусне нещо в джоба на моргаджиите. Не можеш да си представиш колко е нагъл.

ДОКТОРЪТ. Значи така...

ЖЕНАТА. Зъболекарката ми каза, че имало два начина. Единият – чрез байчовците. Така аз не искам. Ето го удостоверението.

ДОКТОРЪТ. Ще идем при главната сестра. Тези неща се оформят със заявление.

ЖЕНАТА. Точно така. Аз и казах по телефона на главната сестра. Тя бързаше да излиза. Нервна такава една.

ДОКТОРЪТ. Тръба има спукана в лабораторията.

ЖЕНАТА. Много нервна.

ДОКТОРЪТ. Наводнение в лабораторията. Спукала се тръба. Тя спомена нещо за златни мостове. Аз разбрах друго.

ЖЕНАТА. За Витоша.

ДОКТОРЪТ. Не е виновна сестрата.

ЖЕНАТА. Да. От двете страни. Зъболекарката ни е приятелка.

ДОКТОРЪТ. За зъболекар тук вече няма работа.

ЖЕНАТА. Знам.

ДОКТОРЪТ. То не струва много това злато.

ЖЕНАТА. Знам. Знам колко струва.

ДОКТОРЪТ. Добре.

ЖЕНАТА. Искам по официалния път.

ДОКТОРЪТ. Какъвто и да е пътят – начинът е един.

ЖЕНАТА. Какъв?

ДОКТОРЪТ. Клещи. Тръгваме ли?

ЖЕНАТА. Тръгваме.

(Отправят се към вратата.)

Все пак зъболекарски клещи?

ДОКТОРЪТ. Не. Най-обикновени. Викат им керпеден.

ЖЕНАТА. Керпеден. Чувала съм.

ДОКТОРЪТ. Значи, викаш – невероятен човек? Виктор.

ЖЕНАТА. Невероятен.

ДОКТОРЪТ. Почакай ме в коридора. *(Връща се, набира телефонен номер.)*
Повикайте ми Паганини... Сашко, отваря ти се работа. Писателят от пета стая... Значи са ти казали... Вземи керпедена... Мостове. Два златни моста.

Излизат.

ЧАСТ ВТОРА

ОГЛЕДАЛОТО

Интермецо за актьор или актриса

На авансцената излиза актьор (или актриса). Носи голяма, приблизително човешки ръст, стилно изработена дървена рамка.

АКТЬОРЪТ. Ето. Най-послед. И аз съм на сцената. За първи и за последен път. Един актьор ще говори вместо мен.

Аз съм Огледалото.

Бързам. Защото всеки момент ще ме махнат оттука. А пък аз искам да разбера, какво е това – да излезеш на сцена.

Аз съм Огледалото. В инвентарната книга на театъра ме водят под номер 273 като Огледало в "Чакащи артисти". Тази вечер в мен се огледаха само пет актьорски лица. Друг път са се оглеждали по двайсет и пет. Утре няма да се огледа никой.

Бързам. Защото ще ме свалят.

Какво е "Чакащи артисти" ли? Помещение. Между гримьорните и сцената. Има го във всеки театър. Закачиха ме там преди много, много години. Утре ще ме свалят. Някой е решил, че не си върша добре работата. Амортизирано съм било.

Моята работа е да внушавам самочувствие и смелост. На актьорите. Много искам да разбера с какво ги плашите толкова.

Ето – даже лицата ви не виждам. Виждам само прожектори. А пък тях ги е страх.

Актьор. Трийсет и пет години на сцената. Чака сигнална реплика, за да излезе. И поглежда към мен – все едно, че ще скача в студена вода.

Често ви коментират. Онзи, от втория ред – не спря ли да кашля? Между другото – като ви се кашля толкова, не идвайте на театър. Или задръжте за малко. Знаете ли колко пъти се повтаря една реплика на репетициите? Пет? Десет? Сто? Хиляда пъти? Петстотин май че е минимумът. "Бедният, бедният вуйчо Ваньо, ти плачеш..." Не така сълзливо! "Бедният, бедният вуйчо Ваньо, ти плачеш..." Остави кърпичката! "Бедният, бедният вуйчо Ваньо, ти плачеш..." Махни ръката си от рамото му! "Бедният, бедният вуйчо Ваньо, ти плачеш..." Осветители! Колко пъти ще ви казвам за номер тринайсти! Една степен по-силно... Добре. "Бедният, бедният вуйчо Ваньо, ти плачеш..." Казах ти – главата по-високо. И не го гледай! "Бедният, бедният вуйчо Ваньо, ти плачеш..." И така – деветстотин деветдесет и девет пъти. На премиерата: "Бедният, бедният... Кха!.. Кха!.. Кха!.." От втория ред. Или от третия.

И толкова ли не можете без бонбони, та трябва точно по време на представление да дъвчете и да смучете? Знаете ли какво е да те пекат на бавен огън? Някой пред теб или зад теб да развива книжка на бонбон. Бавно. Внимателно. Продължително. С прекъсване. После на някого шепнешком: "Искаш ли?" И пак – бавно, продължително, с прекъсване...

Макар че... Макар че, театърът не е църква. Не се стягайте толкова. Смейте се, реагирайте. Кашляйте. Ако пък чак толкова не ви харесва, станете и си излезте. Един германец навремето препоръчвал даже да имате право да пушите в залата. Като на мач. Гепи те емоцията – палиш цигара. И коментираш: "Отело действа правилно, Яго – неправилно." Само че, как тъй ще пушиш в залата? То и в кръчмата вече не може.

Мен, Огледалото, ако питате,
Театър има всякакъв.
Така че:
със свещичките на църква,
на стадиона с цигара,
а на театър,
евентуално,
с програмка за спектакъла.
Това е достатъчно.

Снощи един актьор ме заплю. Застана пред мен. Две секунди стоя. И ме заплю. С ярост. Заплю всъщност себе си. Щото аз съм предмет, както ви казах. Огледало съм. Чистачката чак сутринта ме позабърса с парцала си. Бърше значи и мрънка: "Как сега, що така..?"

Ами заплю се човекът. Актьор. Не беше доволен от себе си.

Ако знаете само какъв плач! Какъв плач тук пред мен преди няколко дена... Тя дойде късно следобед, вече се мръкваше. Аз едвам я познах. Бръчки, изтънели крака. И корем. Една пролет, преди много години пак пред мен беше застанала. Първи сезон – първа роля. Толкова беше хубава, че не се стърпя и ме целуна. Мен. Тоест – себе си. Като Нарцис – онзи от митологията.

Репетиции. Представления. И забележки от режисьора. Забележките – все при мен, в помещението за чакащи артисти. Режисьорът го дава тежкарската: Първи план, втори план. Сквозьное действие. Вживяване. Отстраняване. Отчуждаване. Гестуси и дискурси. "Действайте! Не ми играйте състояния!" Тя поглежда към мен, аз към нея. Тя – лекичко към часовника. Вън я чакат.

Целият град я познава. Продавачките вадят изпод тезгяха за нея най-дефицитното. Ученичките и подражават. А пък след дневно представление майките се чудят, как да измъкнат синовете си от тоалетните. Мастурбейшън. Нали разбирате.

Началник един заради нея с ловна пушка се гърмя и за смях стана. Митето пък, осветителят от отчаяние по среднощ си съблече дрехите и скочи гол във фонтана. Биха го милиционерите.

Пролет.
 На италиански – примавера.
 Прима примавера.

Примадона.
 Прима примадона.

Да, но
 и примадоните
 слизат от трона.

Аз съм Огледалото.
 Извинявайте,
 че понякога без да искам
 заговарям в рими и ритми.
 Толкова години в театъра -
 професионална деформация.

Репетиции. Премиери. Гастроли.
 Планове и програми.
 Едно стане, друго не стане.
 В театъра не наесен,
 а напролет
 актьорите
 си преброяват ролите,
 успехите
 и провалите.

И както е казал хан Омуртаг: Дори добре да играе човек, един ден трябва да слезе от сцената.

Преди три-четири дена в театъра юбилей имаше някакъв. Надойдоха хора отвсякъде. Тя пристигнала с влака. Смятала, че все пак я очакват. Никой не я поздравил във на улицата. Не я разпознали. Или просто били я забравили. Тя помолила портиера да я пусне в театъра. Полумрак. Огледало. Тя сама. В огледалото – бръчки. Изтънели крака. Май че ви казах как плака.

Така е в театъра. Премиери. Светлини. Звън на чаши. После мрак. Лятна скука. Тишина. В портиерната – някой полузаспал пожарникар.

Грях имам към един режисьор. Двама актьори, уж на шега, комплот бяха направили. Комплот ще рече заговор. (Не на Фиеско от Генуа. Има такова заглавие.) Дватама казаха: "Щом режисьорчето толкова знае, ще му играем както желае. Концепция вместо театър. Кръв, кръв той от яд ще пикае." Тъй стана накрая. Репетицията беше прекъсната още в началото. След скандала – гримьорните празни. Тишина в коридорите. Той застана пред мен, постоя и си блъсна главата. Аз не зная дали кръв е пикал, но главата си блъсна в мен чак до кръв два пъти.

Така е понякога.

За театъра казват,
че бил с душа много яка.
Не умираше тъй лесно
театърът.
Та даже напротив -
имал той не като котките
девет,
ами деветдесет и девет
и още деветдесет по девет
живота.
Неизтребим бил театърът
някак си.

Тъй казват.

Но който е бил в Епидавъра
или в друг някой сринат храм
на древногръцката драма,
знае, че там,
където Прометей с всемогъщия Зевс Гръмовержец
е спорил,
Антигона с Креон се е борила,
Клитемнестра в порочна любов се е вричала,
а от очите на бледния, скръбен Едип
са се стичали
кърваво-черни сълзи,
впоследствие
повече от хилядолетие
са се препичали
змии и гущери.
Звучали са хлопатари
на овце и кози.
Пръхтели са
и са се търкаляли само
дръгливи,
пръдливи,
похотливи и зли
новогръцки магарета.

Човешка потребност бил, казват,
театърът.
Разсъждения верни.
Да ядеш е също
човешка потребност.
Само че -
ако няма храна,
заедно с потребителя ще изчезне
и потребността.

А пък премъдри държавници някога
давали драхми

на атинските зрители -
 богати и бедни,
 натруфени или дрипави,
 за да влязат
 като тъпоглава тълпа в театъра
 и да излязат оттам
 граждани.

Безсмъртен бил, казват,
 театърът.
 Как да се радвам,
 че щом тук нещо го няма,
 то щяло да се появи
 и да разцъфти
 в Мозамбик може би
 или
 по островите на Океания.

Аз съм Огледалото.
 Отразявам това,
 което ме обкръжава.

Разбира се, че не съм огледало.
 Аз съм актьор.
 Огледалото, то не говори.
 Огледалото ми е роля.

Сега – в проза:

Оптимизация на състава.
 Така казват, когато ни съкращават.
 Няма пари за театър. Театър в България има достатъчно.
 Да дават пари за култура другите нации.
 Англия, Франция или Германия.
 Да дават, като си нямат.
 На култура сме ние преситени.
 Културата, тя ни прелива
 и от ушите,
 разбирате ли.

И тъй – съкращения.
 От утре – без мене.

Аз не съм огледало.
 Ето че
 проклетите рими
 не ме оставят.

И тъй – в проза:

Така стана, че не съм разпределен в тези две едноактни пиеси. Искан обаче да изляза още един път на сцена. Затова си измислих тази малка, последна роличка на Огледало.
Прощавайте.

Излиза.

ЧАСТ ТРЕТА

СЕКВОЯ

Действащи лица

МЪЖЪТ
ЖЕНАТА

Антре с отворена входна врата и хол. През антрето в хола стремително влиза полугол (по къси гащи и джапанки) около 45-годишен мъж.

ЖЕНАТА. *(затваря входната врата и върви след него).* Ами чашата?

МЪЖЪТ. Какво?

ЖЕНАТА. Чашата. За какво Ви е тази чаша?

МЪЖЪТ *(осъзнава, че държи нещо в ръката си).* Ето, оставям я тук.

ЖЕНАТА. Ами Вие?

МЪЖЪТ. Моля?

ЖЕНАТА. Вас какво да ви правя?

МЪЖЪТ. Мен ли?

ЖЕНАТА. Вас.

МЪЖЪТ. Дайте ми нещо.

ЖЕНАТА. Какво да ви дам?

МЪЖЪТ. Панталон. Панталон някакъв.

ЖЕНАТА. Нямам. Имам, само че няма да ви стане. Защо сте гол?

МЪЖЪТ. Нали ви казах.

ЖЕНАТА. Че сте братовчед на Вера. Не треперете такъв!

МЪЖЪТ. Не треперя.

ЖЕНАТА. Тя къде е?

МЪЖЪТ. Няма я.

ЖЕНАТА. Защо треперите?

МЪЖЪТ. Не треперя.

Жената му подава одеало. Мъжът се загръща.

Няма ли нещо друго?

ЖЕНАТА. Какво друго?

МЪЖЪТ. Боде! Това много боде.

Жената изважда сгънат чаршаф. Подхвърля му го. Мъжът пуска одеалото да падне. Загръща се с чаршафа.

ЖЕНАТА. Какво стана?

МЪЖЪТ. Котката! Тази шибана котка.

ЖЕНАТА. Кой кого е шибал?

МЪЖЪТ. Къде е джиесема?

ЖЕНАТА. Моля?

МЪЖЪТ. Джиесема. Като отворихте вратата, Вие държахте джиесем.

ЖЕНАТА. Да.

МЪЖЪТ. Мога ли да го използвам?

ЖЕНАТА *(бърка в джоба на пеньоара си)*. Използвайте го.

МЪЖЪТ *(натиска два-три пъти върху подадения му апарат)*. Знаете ли номера?

ЖЕНАТА. Какъв номер?

МЪЖЪТ. На Вера.

ЖЕНАТА. На братовчедката ви?

МЪЖЪТ. На съседката ви.

ЖЕНАТА. Ние с нея не си говорим по телефон. Без телефон също не си говорим. Много сте величествен с този чаршаф. Защо не излезете така на трибуната?

МЪЖЪТ. Моля?

ЖЕНАТА. На трибуната казвам. На Народното събрание.

МЪЖЪТ. Вие, какво сега? Ще се подигравате значи.

ЖЕНАТА. Да плача ли? Какво да правя?

МЪЖЪТ. Всеки може да изпадне в такова положение.

ЖЕНАТА. Какво ви е положението?

МЪЖЪТ. Снощи имаше събиране отсреща. При Вера. Пих нещо, какво съм пил, отрязал съм се. Събудих се по едно време – бележка. Заминали. Всичките. Тя също.

ЖЕНАТА. Нощес ли са заминали?

МЪЖЪТ. Да.

ЖЕНАТА. Вера тръгна тази сутрин нанякъде. Сама. С колата.

МЪЖЪТ. Така ли?

ЖЕНАТА. Да. *(И понеже вижда, че мъжът отново се кани да набира номер, но се колебае да го направи).* Да излезе, значи?

МЪЖЪТ. Ако обичате.

Жената излиза.

МЪЖЪТ *(по телефона)*. Здравей, аз съм... Не ме занимавай с глупости сега, в заседание съм... Не, всичко е наред... Тази вечер или утре. Имам още малко работа... Казах ти, че съм в заседание... Отвори сега телефонния тефтер, трябва ми един телефон... Сашо. Сашо Алтънков... Виж първо на А... Александър или Алтънков. Все е с А... Виж тогава на Съ...Казах Съ! Това казах... Аз не крещя. Ти крещиш... Извинявай. Пиша... Как?... Хайде, целувам те. Чао! *(Набира пак телефонен номер.)* Сашо! Забравяш, братче, какво съм ти казал и вършим работа... Аз съм бе, Оги... Излез от там, и аз съм в заседание... Заебаваш значи всякакви заседания, случаят е много спешен. Кой номер обувки носиш?... Сядаш сега в колата, отиваш у вас... Е, как тъй, бе! Какво правиш във Варна?... Стоп! Дай ми телефона на Пецата... После ще ти обяснявам. Пиша... Нула, осем, осем... Ало!.. Сашо!.. Ало!.. *(Високо.)* Госпожа!.. Госпожице!.. Госпожа!..

ЖЕНАТА *(влиза)*. Това с госпожицата беше върхът, само че не го повтаряйте повече.

МЪЖЪТ *(гледа джиясема)*. Угасна. Нищо не свети. Какво става?

ЖЕНАТА *(взема джиясема от ръката му)*. Вие май че наистина нямате късмет.

МЪЖЪТ. Какво става?

ЖЕНАТА. От вчера си търся зарядното устройство и не мога да го намеря.

МЪЖЪТ. Е, че търсете го! Търсете го пак.

ЖЕНАТА. Така. Сега Вие ще седнете там и ще престанете да се разпореждате. Кой сте Вие?

МЪЖЪТ. Мисля, че ви казах.

ЖЕНАТА. Това с братовчеда и братовчедката смятам да го забравим.

МЪЖЪТ. Добре.

ЖЕНАТА. Един въпрос, който особено ме вълнува. Как може вчерашна пикла като Вера – я има, я няма трийсет години – да бъде съветник в министерство. Кого съветва?

МЪЖЪТ. Питайте нея.

ЖЕНАТА. Аз общувам с по-друга категория курви. Такива като Вера трудно понасям.

МЪЖЪТ. Само не така! Така няма да се разберем.

ЖЕНАТА (*сочи изхода*). Вратата е там. Чаршафа обаче ще ми оставите.

МЪЖЪТ. Тя по съвсем друг начин говори за Вас. Останах с впечатление, че сте приятелки.

ЖЕНАТА. Значи сте ме обсъждали?

МЪЖЪТ. Не.

ЖЕНАТА. Как се заключихте?

МЪЖЪТ. Котката. Шибаната котка. На Вера.

ЖЕНАТА. Не знам колко е шибана, но не е котка. Котарак е. Казва се Мунчо.

МЪЖЪТ. Знам.

ЖЕНАТА. Мунчо ли ви заключи?

МЪЖЪТ. Звъни на вратата някакъв много настоятелно, аз разбира се не му отварям. Той пак звъни. Пак много дълго. Накрая се разкара, бодна обаче бележка на вратата и аз естествено отворих, той като се разкара.

ЖЕНАТА. И Мунчо драсна навън.

МЪЖЪТ. Стрелна се, между краката ми се стрелна този идиот.

ЖЕНАТА. Знам. Знам къде е отишъл.

МЪЖЪТ. Край асансьора отиде. От другата страна на стълбището.

ЖЕНАТА. Не ми казвайте, че сте се опитали да го подмамите с мляко.

МЪЖЪТ. Къде е чашата?

ЖЕНАТА. Ето я.

МЪЖЪТ. Защо? Да не би да се гнусят от мляко котките?

ЖЕНАТА. Успяхте ли да го подмамите?

МЪЖЪТ. Застана на две крачки от мен. Пред фикуса застана. Стои и ме гледа.

ЖЕНАТА. И Вие се хвърлихте да го сграбчите.

МЪЖЪТ. Да не сте гледали през шпионката?

ЖЕНАТА. Не.

МЪЖЪТ. Тогава се хлопна вратата.

ЖЕНАТА. Толкова ли ви е страх от Вера?

МЪЖЪТ. Моля?

ЖЕНАТА. Защо не го оставихте да избяга?

МЪЖЪТ. Не ме е страх от никого.

ЖЕНАТА. Мунчо е пич. Баба Петрана долу гледа десет котки. Винаги има някоя разгонена.

МЪЖЪТ. Намерих решение. Ще слезете надолу по етажите и ще вземете от някого джиесем.

ЖЕНАТА. Така. Кой според Вас ще си даде джиесема, да го разнасям по етажите?

МЪЖЪТ. Защо да не го даде?

ЖЕНАТА. Не сте ли забелязали как в София всеки казва, че в неговия вход живеят най-големите идиоти на България?

МЪЖЪТ. Разбрах. Разбрах какво искате да ми кажете.

ЖЕНАТА. С никого не общувам.

МЪЖЪТ. А тази баба... каква беше... С разгонените котки?

ЖЕНАТА. Баба Петрана. Тя няма джиесем.

МЪЖЪТ. Обаче стационар. Стационар има.

ЖЕНАТА. И да ме слуша баба Петрана как искам от този, какъв беше – Сашо – телефона на другия, че да Ви носи тук дрехи и обувки. Кога ще си дойде Вера?

МЪЖЪТ. Най-рано следобед.

ЖЕНАТА. Охо!

МЪЖЪТ. Потърсете го това зарядно.

ЖЕНАТА. Няма какво да го търся. Знам къде съм го забравила.

МЪЖЪТ. Много Ви отива този пеньоар. Нямате ли нещо по-подходящо и за мен?

ЖЕНАТА. Как по-подходящо?

МЪЖЪТ. Не се чувствам особено добре в този чаршаф.

ЖЕНАТА. И като се почувствате особено добре, какво?

МЪЖЪТ. Нищо.

ЖЕНАТА. Защо като влезе някой в политиката, вратът му веднага става дебел?

МЪЖЪТ. Какво искате да кажете?

ЖЕНАТА. Навремето, когато се правехте по митингите на... и аз не знам вече на какво се правехте, изглеждахте по-добре.

МЪЖЪТ. Така. Нещата са ясни. Дайте ми няколко минути да преценя какво трябва да се прави.

ЖЕНАТА. Имате ги. Минутите.

МЪЖЪТ. Това там кафе ли е?

ЖЕНАТА. Да. Искате ли в чашата на Мунчо?

МЪЖЪТ. Не!

ЖЕНАТА. Голям идиот е този Мунчо. Шибя сега долу котките на баба Петрана, а пък Вие тука в този чаршаф.

МЪЖЪТ. Да го махна ли?

ЖЕНАТА. Защо да го махате?

МЪЖЪТ. Не съм пил досега кафе по този начин.

ЖЕНАТА. Не съм Ви канила на кафе. (*Обръща се с гръб към него, навежда се, опитва се да повдигне матрака на легло тип ракла.*) Много ли е интересно?

МЪЖЪТ. Кое?

ЖЕНАТА. Да гледате по този начин.

МЪЖЪТ. Какво да правя?

ЖЕНАТА. Ами, например да ми помогнете.

Мъжът пуска чаршафа да падне. Отива при леглото, повдига матрака.

Така. Седнете си сега на мястото. (*Подава му сгънат халат.*) Това е на един кретен. Можете да го хвърлите в кофата за боклук като излезете оттука.

МЪЖЪТ. Как ще изляза?

ЖЕНАТА. Все някога ще излезете.

МЪЖЪТ (*облича халата, бавно връзва колана му.*) А няма ли опасност той сега да дойде.

ЖЕНАТА. Кой?

МЪЖЪТ. Кретенът.

ЖЕНАТА. Вера не Ви ли каза, че не се интересувам от мъже? Напоследък. И от жени не се интересувам, не ме гледайте такъв.

МЪЖЪТ. Вие май изобщо не позволявате да Ви гледат.

ЖЕНАТА. Кой беше казал, че политиката е най-големият афродизиак? Май че Берлускони.

МЪЖЪТ. Защо трябва да говорим сега за Берлускони?

ЖЕНАТА. Защото изпихте една чаша кафе и взехте да гледате като нерез. (*С рязко движение разтваря пеньоара пред гърдите си.*) Как е?

МЪЖЪТ. Добре. Много добре.

ЖЕНАТА. Почваме ли?

МЪЖЪТ. Да.

ЖЕНАТА. Няма ли да си допиеете кафето?

МЪЖЪТ. Изпих го.

ЖЕНАТА. Стойте там. Малко по-кратко.

МЪЖЪТ. Както кажете.

ЖЕНАТА. Защо аз да кажа?

МЪЖЪТ. Защото Вие водите играта.

ЖЕНАТА. Ами Вера?

МЪЖЪТ. Какво Вера?

ЖЕНАТА. Тя какво ще каже?

МЪЖЪТ. Вера ми е братовчедка. Нали се разбрахме.

ЖЕНАТА. Да, бе. Защо не казахте на жена си, че сте при братовчедката си, ами я карате да Ви дава телефона на този, какъв беше – Сашо.

МЪЖЪТ. Значи сте подслушвали?

ЖЕНАТА. Не, не съм подслушвала. Само че Вие крещяхте. Не е добре така да изпадате в паника.

МЪЖЪТ. Бъркате ме с някого. Аз не се плаша лесно.

ЖЕНАТА. Не Ви бъркам. Гласувала съм за Вас. Преди двацет години. Първото гласуване в живота ми.

МЪЖЪТ. Съжалявате ли?

ЖЕНАТА. Говорехте добре. Тогава.

МЪЖЪТ. Вера каза, че сте имали някакви големи неприятности с общинските служби.

ЖЕНАТА. Че съм луда, не Ви ли каза?

МЪЖЪТ. Не е нормално да се нахвърляте така върху държавен служител.

ЖЕНАТА. Аз не се нахвърлих. Аз го бих.

МЪЖЪТ. Как тъй?

ЖЕНАТА. Ей тъй. На стълбището.

МЪЖЪТ. И сега какво?

ЖЕНАТА. Сега съд. За хулиганство.

МЪЖЪТ. Лошо. Много лошо.

ЖЕНАТА. Смятате ли?

МЪЖЪТ. Смятам. Ще видим какво може да се направи.

ЖЕНАТА. Не се безпокойте. Ще се оправя сама.

МЪЖЪТ. Кой знае. Побой над държавен служител.

ЖЕНАТА. Аз имам документ. От психиатрията.

МЪЖЪТ. Наистина ли?

ЖЕНАТА. Не ми ли личи?

МЪЖЪТ. Не знам. Не ги разбирам тези неща.

ЖЕНАТА. Ще ги разберете.

МЪЖЪТ. Аз?

ЖЕНАТА. Само да не помислите, че се шегувам. Вие няма да излезете жив оттук.

МЪЖЪТ. Е, как така?

ЖЕНАТА. Сигурно имате пистолет. Само че той е заключен оттатък при Вера. Аз мисля да използвам нож.

МЪЖЪТ. Нож?

ЖЕНАТА. Нож.

МЪЖЪТ. И после какво?

ЖЕНАТА. После ще дойдат журналистите. Депутатът еди кой си – убит при опит за изнасилване.

МЪЖЪТ. Не можем ли да го направим, без да ви изнасилвам?

ЖЕНАТА. А няма ли да Ви дойде много? Рано сутринта след такава тигрица като Вера.

МЪЖЪТ. Няма да ми дойде много. Бъдете спокойна.

ЖЕНАТА. Ама се пипнахте за всеки случай.

МЪЖЪТ. Къде съм се пипнал?

ЖЕНАТА. Там. За да се уверите.

МЪЖЪТ. Не е необходимо да се пипам никъде.

ЖЕНАТА. Сега се сетих. Вера има обичай да оставя ключа при баба Петрана. Ако пак го е оставила, ще Ви вземем дрехите.

МЪЖЪТ. Защо променяте темата?

ЖЕНАТА. В колко различни партии бяхте за тези двацет години?

МЪЖЪТ. Сега за политика ли ще говорим?

ЖЕНАТА. Това за афродизиака и политиката, май че беше го казал Кисинджър. Не беше Берлускони.

МЪЖЪТ. Ами слезте тогава при тази баба и попитайте за ключ.

ЖЕНАТА. Аз тръгнах да викам по митингите, защото беше ми омръзнало да слушам чужди станции – от тези, дето ги заглушаваха. И на театър – дано видя как някое писателче се прави на Езоп. Край вече, викам, край. Демокрация. Няма изобщо да се интересувам кой управлява държавата. Важното е, че е демокрация. Сега седя пак като идиот пред телевизора – този откраднал толкова, онзи откраднал не знам колко. Вие нали с екологията започнахте?

МЪЖЪТ. Да, с екологията.

ЖЕНАТА. Е, не можахте ли да се изправите в това Народно събрание и да кажете: Стоп! Няма да изсирате всичките си лайна върху Черноморието.

МЪЖЪТ. Не стават така тия работи.

ЖЕНАТА. А как стават? Превеждат ви по сметка толкова и толкова и ви нареждат за кой закон как да гласувате.

МЪЖЪТ. Много е наивно това, което говорите.

ЖЕНАТА. Че аз, ако не бях наивна, щях ли да гласувам за Вас.

МЪЖЪТ. Затова ли искате да ме колите?

ЖЕНАТА. Забраната на смъртното наказание не трябва да важи за депутатите. За всяка лъжа – бесило.

МЪЖЪТ. Охо!

ЖЕНАТА. Няма "охо"! Един сериен убиец ще го докара до петдесет, хайде да са сто жертви. Един масов лъжец като Вас – до сто хиляди. Или милион.

МЪЖЪТ. Значи аз съм сериен...

ЖЕНАТА. Масов.

МЪЖЪТ. Убиец.

ЖЕНАТА. Лъжец. Излъгахте, че сте еколог, сега лобирате за хазарта.

МЪЖЪТ. Диктатор. Диктатор ви трябва на вас. Не ви трябва демокрация.

ЖЕНАТА. Така ли?

МЪЖЪТ. Така я. На вас все депутатите ви виновни. Прости сме били, крадливи сме били.

ЖЕНАТА. Не сте ли?

МЪЖЪТ. Ами че изберете си по-добри. Кой ви пречи?

ЖЕНАТА. Вие ни пречите. Защото така сте направили законите – все вас да избират.

МЪЖЪТ. Ами ти пък си направи партия, бе госпожа! Направи си партия. И като спечелиш изборите, прави си закони, каквито щеш.

ЖЕНАТА. Аз партия няма да си направя, ама където мога, ще дращя и ще ритам.

МЪЖЪТ. Какво ти преча аз не тебе, че с Вера... Че аз и Вера...

ЖЕНАТА. Не искам да ме управляват нерези!

МЪЖЪТ. Хайде сега, на морал ще ме учи.

ЖЕНАТА. Свърши си работата, за която ти плащат хората, пък после, ако щеш, не си го прибирай в гащите.

МЪЖЪТ. Каква работа?

ЖЕНАТА. Нали излъга, че си еколог.

МЪЖЪТ. Хайде, стига с тази екология! Има къде по-важни неща от екологията.

ЖЕНАТА. Сигурно. И коя от тях свършихте като хората?

МЪЖЪТ. Диктатор. Диктатор за вас.

ЖЕНАТА. Имаше една горичка от смокинови дървета край Созопол. Като видях, че са я засипали с бетон, казах, че ще убия някого. Съжалявам. Вие извадихте късмет.

МЪЖЪТ. Защо Ви е такава името?

ЖЕНАТА. Моля?

МЪЖЪТ. Секвоя Балабанова. Така Ви пише на вратата.

ЖЕНАТА. Защо променяте темата?

МЪЖЪТ. Стана ми интересно.

ЖЕНАТА. Докато треперехте без гащи на стълбището. Там ли го прочетохте?

МЪЖЪТ. Не съм без гащи.

ЖЕНАТА. Не знаете ли какво е секвоя?

МЪЖЪТ. Дърво. Дърво някакво.

ЖЕНАТА. Не някакво, а най-старото живо същество на планетата. Пет хиляди години. Сто трийсет и пет метра височина. В Канада. Ако беше тук, да сте го опердашили с брадвите.

МЪЖЪТ. Кой Ви го измисли? Такова име.

ЖЕНАТА. Защо?

МЪЖЪТ. Защото не се връзва. Хубава жена, пък – дърво.

ЖЕНАТА. Това за хубавата жена, хайде да го забравим.

МЪЖЪТ. Защо?

ЖЕНАТА. Защото, какъвто сте подплашен, не ставате за нищо.

МЪЖЪТ. Така ли мислите?

ЖЕНАТА. Така мисля.

МЪЖЪТ. Страхът повдига адреналина. И някои други неща също ги повдига.

ЖЕНАТА. С този адреналин, дето го натрупахте днес, просто да й завиди човек на съветничката от министерството. Голямо съветване я чака.

МЪЖЪТ. Хайде да слезете долу да попитате за ключ. Ще слезете ли?

ЖЕНАТА. Не.

МЪЖЪТ. Защо?

ЖЕНАТА. Защото ми дойде една идея.

МЪЖЪТ. Добре.

ЖЕНАТА. Нали казвате, че имате много енергия.

МЪЖЪТ. Имам.

ЖЕНАТА. Смятам да я оползотворим.

МЪЖЪТ. Супер.

ЖЕНАТА. Ама наистина много енергия ще ви трябва.

МЪЖЪТ. Не ме плашете.

ЖЕНАТА. Сам сте си виновен. Не трябваше да ми споменавате името.

МЪЖЪТ. Секвоя.

ЖЕНАТА. Елате сега. Елате. Виждате ли този строеж? Не там. Вляво от високата сграда. Където е багерът.

МЪЖЪТ. Виждам кран.

ЖЕНАТА. Дървото виждате ли? В края на паркинга.

МЪЖЪТ. Да не е секвоя?

ЖЕНАТА. Не е на пет хиляди години. Най-много на петдесет. Един професор живеел там, една жълта къща имаше преди петнайсет години. Обяснявал им там, сто пъти им обяснявал в общината, че не трябва да се строи на това място. Защото много интересни дървета – нещо такова, дървесни видове някакви имало. Все едно, че е ботаническа градина. Баща му ли ги бил садил, дядо му ли... Сега е останало само това дърво. Техническият ръководител се казва Владимиров. Слушате ли ме внимателно? Според чертежите дървото е извън обсега на строежа. Там ще строят МОЛ.

МЪЖЪТ. МОЛ ли?

ЖЕНАТА. МОЛ.

МЪЖЪТ. Край. Не мога да ви помогна. Тия не се спират пред нищо.

ЖЕНАТА. Няма да го отсекат.

МЪЖЪТ. Ще го отсекат.

ЖЕНАТА. Няма да го отсекат. Защото Вие ще идвате всеки ден и ще ги контролирате.

МЪЖЪТ. Аз? Всеки ден?

ЖЕНАТА. Толкова вреда сте нанесли досега. Да свършите и нещо полезно.

МЪЖЪТ. Нали казвате, че е извън обсега на строежа.

ЖЕНАТА. Така казва този Владимир. И се хили. Такива като него, дето напълниха напоследък София, много мразят дърветата, защото им напомнят за селския им произход. Обичат цимент. Да скрива земята.

МЪЖЪТ. И аз ще идвам всеки ден тук, да ги контролирам?

ЖЕНАТА. По два пъти на ден. Сутрин и вечер.

МЪЖЪТ. Госпожа Секвоя, Вие имате много чувство за хумор.

ЖЕНАТА. Нямам. Нямам чувство за хумор.

МЪЖЪТ. Давате ли си сметка колко време ще ми отнеме това?

ЖЕНАТА. Давам си сметка. Колкото по-малко време има един корумпиран политик, толкова по-малко е зловреден.

МЪЖЪТ. Получи се сентенция.

ЖЕНАТА. Сега ще си я запиша.

МЪЖЪТ. Няма как да стане това, което искате.

ЖЕНАТА. Сега ще се обадя на лешоядите от жълтите вестници. За нула време ще Ви направят на кайма. Ще Ви изкълват. И ще Ви изсерат.

МЪЖЪТ. Не ме плашете.

ЖЕНАТА. Не забравяйте, че сте без дрехи.

МЪЖЪТ. Какво точно искате?

ЖЕНАТА. Ще подпишем договор. Вие в качеството си на народен представител се задължавате да контролирате всеки ден тези идиоти да не секат дървото. С обяснение, че им пречи на машините или кой знае какво.

МЪЖЪТ. Не Ви ли стига едно обещание?

ЖЕНАТА. Не. Писмен договор.

МЪЖЪТ. Няма да стане.

ЖЕНАТА. Аз слизам до телефона на баба Петрана. Кой беше най-гнусният вестник?

МЪЖЪТ. Добре. Дайте.

ЖЕНАТА. Какво?

МЪЖЪТ. Хартия.

Жената вади лист хартия, подава на мъжа химикалка.

Казвайте.

ЖЕНАТА. Аз... трите имена, на двайсет и пет септември тази година прекарах нощта при любовницата си Вера... коя беше, Михайлова...

МЪЖЪТ. Не.

ЖЕНАТА. Не се шегувам.

МЪЖЪТ. На юридически език това се нарича изнудване.

ЖЕНАТА. Точно така. Какво Ви стана?

МЪЖЪТ. Чакайте.

ЖЕНАТА. Какво има?

МЪЖЪТ. Котката!

Някъде наблизо се чува двукратно мяукане.

ЖЕНАТА. Мунчо.

Двамата едновременно се хвърлят към антрето.

МЪЖЪТ. Това ли е бабата?

ЖЕНАТА. Тихо!

МЪЖЪТ (*не отстъпва място пред шпионката*). Хайде!

ЖЕНАТА. Какво?

МЪЖЪТ. Тя влезе вътре с котката.

ЖЕНАТА. Разбрах, че влезе.

МЪЖЪТ. Ами, хайде, де!

ЖЕНАТА. Какво – хайде?

МЪЖЪТ. Вземете ключа.

ЖЕНАТА. Как така ще и взема ключа?

МЪЖЪТ. Аз ще го взема.

ЖЕНАТА. Тръгвайте.

МЪЖЪТ. Ще и кажете, че Вера Ви е... че Вера нещо Ви е...

ЖЕНАТА. Стига глупости – жената си е с акъла. *(Гледа през шпионката.)*
Тихо!

МЪЖЪТ. Какво става?

ЖЕНАТА. Излиза.

МЪЖЪТ. Дръпнете се! *(Избутва я от шпионката. Стои, забил глава във вратата, с разперени ръце, като да не подплаши кацнала наблизко птица.)*
Край! Готово!

ЖЕНАТА. Какво, бе!

МЪЖЪТ. Зарови ключа в пръстта.

ЖЕНАТА. По-тихо!

МЪЖЪТ. Под фикуса.

ЖЕНАТА. Чакайте. Тя не ползва асансьор. Ще слиза най-малко десет минути надолу. Чакайте!

МЪЖЪТ. Хайде, стига толкова! *(Отваря вратата и изчезва навън.)*

ЖЕНАТА. Идиот! *(Изважда зареждащо устройство, включва го в контакта. Отваря капак на лаптоп. Развива тънък кабел. Извършва още няколко манипулации.)*

МЪЖЪТ. *(Влиза, облечен в костюм. Хвърля на леглото неособено грижливо сгънатия халат.)* Дърветата умират прави. Имаше такова заглавие. Едно време и аз ходех на театър.

ЖЕНАТА. Това заплаха ли е?

МЪЖЪТ. На теб достатъчно добре ти сече пипето, за да не ти обяснявам много.

ЖЕНАТА. Кое то си е чиста заплаха.

МЪЖЪТ. Чао, Секвоя.

ЖЕНАТА. А договорът?

МЪЖЪТ. Договорът. Задължавам се да не си отварям устата. Подпис: Секвоя. Не ти ли харесва?

ЖЕНАТА. Не.

МЪЖЪТ. Друг вариант: Задължавам се да си затворям плювалника.
Подпис: Секвоя.

ЖЕНАТА. Добре. А от Ваша страна?

МЪЖЪТ. От моя страна – това. (*Показва и среден пръст. Тръгва.*)

ЖЕНАТА. Чашата. Забравихте си чашата.

Мъжът се връща.

Искате ли да се видите? (*Сочи екрана на лаптопа. Оперира с мишката.*)
Тук сте с гръб. Момент, в който отворих вратата. Тука вече се обърнахте.
Джигесемът ми е супер. Ето и табелката с името на Вера. Сега ще го
увелича. Ето. Много сте секси с тези къси гащи.

Мъжът посяга към клавиатурата, дръпва шнура от контакта.

И целия лаптоп да вземете, аз го имам в имейл.

МЪЖЪТ. Нали знаеш какво може да ти се случи?

ЖЕНАТА. Разбираме се така: В момента, в който закачат знаме на покрива
– те закачат знаме на покрива майсторите, като стигнат до покрив – трием
снимката. Ако дървото не е отсечено.

МЪЖЪТ (*тръгва към вратата*). Това свидетелство от психиатрията май че
ще потрябва.

ЖЕНАТА. Довиждане! И попоглеждайте за знаменцето.

К Р А Й